les seält jälle möda sain, olli mul röom selle nägguse pu pärrast. Nüüd hilsaste käisin jälle seddasamma teed, ja otsisin omma illust puud tagga; agga ei olnud sedda mitte ennam. Kulasin rahwa käest järrele, kas ehk olli ommeti wimaks mahha raiutud sanud sepärrast, et olli sedda uut wilja-maad ülle wägga ärrawarjatanud. Sest ei olnud süüd, waid, et pu olli üksi senna kohto seisma jänud, kanged tuled ollid minnewal kewwadel sedda katki murd-nud. Mötlesin siis isseenneses, et need wössud, mis enniste pakfuste selle tugge-wa pu ümber seisid, ollid ommeti selle sure pu hoidmisseks häddaste tarwis olnud; ja jälle, et se kaste, mis pu oksade ja lehtede pealt mahha tilgub, ja se warri, mis pak-sud lehhed ümberringi la-utawad, neid wätimaid wössusid nende kaswatamisse jures ollid kossutanud ja tuggewaks ait-nud. Sest mötlesin sain weel teise peale. Tulli minno mele, et ka keige wäggewa-mad ja joukamad innimesed tarwitawad

keige wätimaite ja maddalatte käest abbi, kui ei pea ihho üllespiddamisse polest mitte hukka minnema, ja et sest peaksid suurt suggu rahwas maddala pölwe rahwast kalliks arwama ning auustama, nenda kui suur Jummal ei te ka mitte wahhet selle wäljaspiddise pölwe polest innimeste wah-hele, egga pea ühhestai ennam luggu kui teisest. — Agga weel sain kolmandama mötte peäle. Nenda kui need nimmetud wössud ollid priskeste kaswanud senni kui ollid alles selle sure pu al seismas, nenda maddala pölwe rahwas sawad omma wäl-jaspiddise seisusse polest siis wast hölbo peäle, kui helde Jummal neile lahket ja hallemelelist üllemat ja wallitsejat on so-winud, ja ni kaua, kui allamad lapselikko sannakuulmissega wannema pole truiste hoiawad. Ja kui küllarahwas omma per-rega ja nabrettega kalli rahho sees ja söbra melega moistwad ühhes ellada, ni kaua neil on mönnus waikne luggu maias. Kohhe agga kui igga tühja asja pärrast kibbe